

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15CoCsp/4/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6625203110
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Mikulaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2026:6625203110.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jaroslava Mikulaja a sudcov JUDr. Jaroslava Galla a JUDr. Klaudie Koskovej, v právnej veci žalobcov: 1/ A. B. C., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX/XX, XXX XX D. - E. a 2/ B. F. C., narodená XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX/XX, XXX XX D. - E., obaja zastúpení: Viktória Hellenbart, advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Ulica B. G. XXX/XX, XXX XX D., IČO: 47 250 640, proti žalovanému: DR MM, spol. s r.o., so sídlom Železničná 40, 984 01 Lučenec, IČO: 44 021 020, zastúpený: Kováč | Krpčiarová & partners - advokátska kancelária, s. r. o. so sídlom M. Bela 2, 984 03 Lučenec, IČO: 47 253 975, o zaplatenie 3.990,17 EUR s prísl, na odvolanie žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Lučenec zo dňa 12. januára 2026, č. k.: 10Csp/34/2025 - 204, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu potvrdzuje.

odôvodnenie:

Konanie v prvej inštancii

- Napadnutým uznesením okresný súd návrh žalovaného na zrušenie rozsudku pre zmeškanie Okresného súdu Lučenec číslo konania 10Csp/34/2025-177 zo dňa 06.11.2025 zamietol.
- Okresný súd Lučenec rozhodoval v spore žalobcov (fyzických osôb) proti žalovanému (spoločnosti) o zaplatenie 3 990,17 EUR s príslušenstvom. Žalobcovia odvodzovali nárok zo zmluvy o sprostredkovaní z 28.11.2016, v ktorej sa žalovaný zaviazal okrem sprostredkovania prevodu nehnuteľnosti zabezpečiť aj poradenstvo vrátane právneho poradenstva a vyhotovenie návrhov zmluvnej dokumentácie (rezervačnej zmluvy a/alebo sprostredkúvanej zmluvy vrátane návrhu na vklad).
- Žalobcovia uvádzali, že kúpna zmluva bola uzatvorená 30.06.2017, kupujúci následne uplatnili práva zo zodpovednosti za skryté vady a v ďalšom konaní (sp. zn. 9C/20/2019) bola časť kúpnej zmluvy týkajúca sa zodpovednosti za skryté vady považovaná za absolútne neplatnú (s poukazom na judikatúru k § 501 ods. 2 OZ). Žalobcovia preto považovali za právny základ uplatneného nároku zodpovednosť žalovaného za škodu spôsobenú pri sprostredkovateľskej činnosti, keď mal pri koncipovaní kúpnej zmluvy spôsobiť absolútnu neplatnosť relevantného dojednania a tým vyvolať zodpovednosť žalobcov voči kupujúcim.
- Po tom, čo žalobcovia oznámili uzavretie zmieru v spore 9C/20/2019, uviedli, že na základe zmieru zaplatili 12.09.2025 sumu 3 184,28 EUR (istina 2 418,73 EUR a úroky z omeškania do 12.09.2025). Následne vzali žalobu čiastočne späť v časti 805,89 EUR a naďalej sa domáhali 3 184,28 EUR.
- Súd nariadil pojednávanie na 06.11.2025 o 12:00 hod. Strany boli riadne a včas predvolané s poučením o možnosti rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 274 CSP. Žalovaný sa na pojednávanie nedostavil a svoju neprítomnosť neospravedlnil; predvolanie bolo právnomu zástupcovi žalovaného doručené 16.10.2025. Právny zástupca žalobcov sa dostavil, trval na žalobe a navrhol rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie.
- Súd konštatoval splnenie podmienok § 274 CSP (riadne a včasné predvolanie s poučením, nedostavenie sa žalovaného, neospravedlnenie včas a vážnymi okolnosťami) a žalobe v rozsahu 3 184,28 EUR vyhovel kontumačným rozsudkom. V časti 805,89 EUR konanie zastavil pre čiastočné

späťvzatie žaloby pred začatím pojednávania/predbežného prejednanja. O trovách rozhodol pomerom úspechu: úspech žalobcov 79,80 %, úspech žalovaného 20,20 %, čistý úspech žalobcov 59,60 %, a priznal žalobcom nárok na náhradu trov v rozsahu 59,60 % s tým, že o výške sa rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti.

7. Súd v odôvodnení doplnil, že hoci išlo o spotrebiteľský spor, použitie kontumačného rozsudku pripúšťal § 299 ods. 1 CSP, keďže rozsudok nebol vydaný v neprospech spotrebiteľa. Opieral sa aj o judikatúru Najvyššieho súdu SR (9Cdo/13/2024 z 20.02.2025), z ktorej vyvodil povinnosť súdu vydať rozsudok pre zmeškanie pri splnení zákonných podmienok.

8. Žalovaný (cez právneho zástupcu) podal 26.11.2025 návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie. Tvrdil, že právnemu zástupcovi bolo 16.10.2025 doručené upovedomenie o odročení pojednávania na 06.11.2025 (pôvodne malo byť 25.11.2025). Právny zástupca uvádzal, že v deň pojednávania 06.11.2025 bol pre chorobu (viróza a bronchitída s vysokými teplotami) až do 20.11.2025 pripútaný na lôžko a priebeh ochorenia mu neumožnil v deň pojednávania sa z pojednávania ospravedlniť. Žiadal preto zrušenie rozsudku pre zmeškanie a nariadenie nového pojednávania.

9. Ako dôkaz pripojil lekársku správu (nález) všeobecnej lekárnky zo dňa 26.11.2025, podľa ktorej bol vyšetrený 06.11.2025 pre peribronchitídu a virózu s liečbou do 20.11.2025.

10. Žalobcovia sa vyjadrili 17.12.2025 a navrhli návrh zamietnuť. Uvádzali, že rozsudok pre zmeškanie bol vydaný zákonne: žalovaný bol riadne predvolaný, poučený, pojednanie prebiehalo od 12:00 do 12:58, súd pred začatím preveril, či došlo k ospravedlneniu.

11. Sporné jadro videli v tom, že žalovaného zastupovala advokátska kancelária ako právnická osoba, v ktorej pôsobili dvaja advokáti – konatelia; ospravedlnená bola (len) práceneschopnosť jedného z nich, no neprítomnosť druhého konateľa ospravedlnená nebola. Zdôrazňovali, že ospravedlnenie jednej osoby nemalo automaticky znamenať ospravedlnenie neprítomnosti kancelárie ako zástupcu ani neprítomnosti žalovaného.

12. Ďalej spochybňovali dôkaznú silu lekárskej správy, lebo bola vystavená až 26.11.2025, neobsahovala okamih vyšetrenia ani údaj, či zdravotný stav bránil účasti na pojednaní. Po doplnení na výzvu súdu lekárnka uviedla čas vyšetrenia 06.11.2025 o 15:00, teda približne tri hodiny po začatí pojednávania. Žalobcovia tiež poukazovali na to, že rozsudok bol právnemu zástupcovi doručený 19.11.2025, práceneschopnosť mala trvať do 20.11.2025, no návrh bol podaný až 26.11.2025, čo podľa nich oslabovalo tvrdenie o objektívnej nemožnosti konať.

13. Okresný súd návrh žalovaného na zrušenie rozsudku pre zmeškanie zamietol.

14. Súd vychádzal z § 277 ods. 2 a 3 CSP a zdôraznil, že zrušenie kontumačného rozsudku predstavovalo výnimočný zásah a ospravedlniteľnosť dôvodov neúčasti sa mala vyhodnocovať reštriktívne; dôkazné bremeno niesol žalovaný (resp. jeho právny zástupca). Opieral sa aj o judikatúru Najvyššieho súdu SR (5Obdo/26/2019, R 53/2020), podľa ktorej sa ospravedlniteľnosť nedala posudzovať izolovane bez správania strany a bez úvahy, či strana mohla aspoň včas oznámiť prekážku.

15. Súd preveroval tvrdenú chorobu právneho zástupcu. Konštatoval, že lekárska správa z 26.11.2025 iba potvrdzovala vyšetrenie 06.11.2025 a liečbu do 20.11.2025, no nepreukazovala, že zdravotný stav objektívne znemožňoval aspoň kontaktovať súd (telefonicky/e-mailom). Po doplnení od lekárnky súd zistil, že vyšetrenie prebehlo 06.11.2025 o 15:00, teda po začatí pojednávania o 12:00, čo podľa súdu vyvolávalo dojem účelovosti ospravedlnenia. Súd zdôraznil, že ak sa právny zástupca vedel osobne dostaviť do ambulancie, tým skôr mal vedieť aspoň stručne informovať súd. Ďalej poukázal, že ochorenie bolo oznámené až 26.11.2025, hoci liečba mala trvať do 20.11.2025 a rozsudok bol doručený 19.11.2025; súdu nebolo zrejmé, prečo si zástupca nevyžiadal potvrdenie už v deň vyšetrenia.

16. Súd doplnil aj úvahy, že žalovaný (so sídlom v Lučenci) sa mohol pojednávania zúčastniť aj osobne bez právneho zástupcu alebo aspoň oznámiť neprítomnosť. V závere uzavrel, že neboli splnené podmienky § 277 ods. 2 CSP, lebo ani pri akceptovaní choroby nebolo preukázané, že bránila včasnému ospravedlneniu, a preto návrh zamietol.

17. Nad rámec, k argumentu žalobcov o „druhom konateľovi“ advokátskej kancelárie súd uviedol, že mu bolo z úradnej činnosti známe (a opieral to aj o informácie zo SAK), že H. I. C. nebola v čase rozhodovania vedená v zozname advokátov, keďže mala pozastavený výkon advokácie.

Odvolanie

18. Žalovaný podal odvolanie proti uzneseniu Okresného súdu Lučenec zo dňa 12. januára 2026, ktorým súd prvej inštancie zamietol jeho návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie. Odvolanie smerovalo proti výroku o zamietnutí návrhu a žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

19. Žalovaný odvolanie odôvodňoval tým, že napadnuté uznesenie považoval za nezákonné, pretože podľa jeho názoru vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), súd

prvej inštancie mal dospieť k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP), a zistený skutkový stav nemal obstať, keďže mali existovať prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany a útoku, ktoré doposiaľ neboli uplatnené (§ 365 ods. 1 písm. g/ CSP).

20. V rámci skutkového rámca žalovaný uvádzal, že právnomu zástupcovi bolo dňa 16. októbra 2025 doručené upovedomenie, ktorým súd zmenil pôvodne vytýčený termín pojednávania z 26. novembra 2025 na 6. novembra 2025. Právny zástupca žalovaného sa na pojednávanie dňa 6. novembra 2025 nedostavil z dôvodu akútneho ochorenia a podľa tvrdenia žalovaného sa z objektívnych príčin ani neospravedlnil. Súd následne v ten istý deň vydal rozsudok pre zmeškanie, ktorý bol právnomu zástupcovi doručený 19. novembra 2025. Žalovaný ďalej uvádzal, že v zákonnej 15-dňovej lehote podľa § 277 ods. 2 a 3 CSP, t. j. 26. novembra 2025, podal návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, avšak súd prvej inštancie tento návrh uznesením zo dňa 12. januára 2026 zamietol.

21. K nesprávnemu právnomu posúdeniu žalovaný namietal, že súd prvej inštancie sa podľa neho fakticky stotožnil s argumentáciou žalobcov týkajúcou sa možnosti substitúcie v rámci advokátskej kancelárie, keď v odôvodnení uviedol, že H. I. C. nebola vedená v zozname advokátov z dôvodu pozastaveného výkonu advokácie. Žalovaný tvrdil, že takáto argumentácia bola v rozpore s právnou úpravou, pričom poukazoval na § 9 ods. 1 písm. a) zákona o advokácii (podľa ktorého advokát počas pozastavenia výkonu advokácie nie je oprávnený poskytovať právne služby) a zároveň na § 9 ods. 2 písm. a) zákona o advokácii (podľa ktorého pozastavením výkonu advokácie nezaniká účasť advokáta v advokátskej spoločnosti). Z toho vyvodzoval, že úvahy súdu prvej inštancie o postavení druhej osoby v advokátskej kancelárii boli právne nesprávne.

22. Žalovaný zároveň namietal aj nesprávne použitie judikatúry Najvyššieho súdu SR (R 53/2020), ktorú súd prvej inštancie citoval. Tvrdil, že v jeho prípade nenastali okolnosti, na ktoré uvedené rozhodnutie dopadalo, a preto sa súd prvej inštancie nemal o tento judikatúrny záver opierať.

23. K nesprávnym skutkovým zisteniam žalovaný uvádzal, že z napadnutého uznesenia podľa neho nebolo zrejmé, na základe akej „právnej alebo medicínskej“ úvahy súd prvej inštancie dospel k záveru, že právny zástupca sa mohol zúčastniť pojednávania, resp. sa mohol včas ospravedlniť, keď v ten istý deň pre akútne ochorenie vyhľadal lekársku pomoc (pojednávanie sa konalo o 12:00 hod. a vyšetrenie bolo zaznamenané o 15:00 hod.). Žalovaný priznával, že lekárske potvrdenie bolo vyžiadané až následne na účely ospravedlnenia zmeškanej účasti, avšak zdôrazňoval, že z povahy § 277 ods. 2 CSP malo vyplývať, že návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie sa podával až po zmeškaní pojednávania a po tom, čo sa účastník dozvedel o vydaní rozsudku pre zmeškanie.

24. Na doplnenie svojich tvrdení žalovaný uvádzal ďalšie skutočnosti o zdravotnom stave právneho zástupcu, ktoré neboli obsiahnuté v predloženej potvrdení, a to že išlo o osobu po srdcovom infarkte a operácii srdca, ktorá mala pri virózach striktno dodržiavať kludový režim na lôžku, pričom podľa žalovaného bola otázna aj jeho schopnosť bežnej komunikácie s okolím. Žalovaný tvrdil, že súd prvej inštancie bez bližšieho poznania diagnózy vykonal neprimerané „lekárske hodnotenie“ a vyhlásil, že ak by súd požiadal, právny zástupca by vedel predložiť kompletnú zdravotnú dokumentáciu. Žalovaný súčasne vysvetľoval, že ambulancia všeobecnej lekárnky sa nachádzala približne 200 metrov od bydliska právneho zástupcu, návštevu dohodla manželka a na čo najkratší čas ho do ambulancie odviezol syn motorovým vozidlom.

25. V časti o tom, že zistený skutkový stav neobstál, žalovaný uvádzal, že skutkové závery súdu prvej inštancie nevychádzali z predložených podkladov a predstavovali arbitrárne hodnotenie. Tvrdil, že uznesenie malo charakter „apologetického“ prevzatia názoru žalobcov a malo byť vyvrátené predložením ďalších dôkazov, ktoré však podľa žalovaného doposiaľ nebolo potrebné predkladať v súlade s procesnými ustanoveniami CSP upravujúcimi postup pri návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie.

26. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Vyjadrenie k odvolaniu

27. Žalobcovia vo vyjadrení k odvolaniu uviedli, že sa stotožnili s uznesením Okresného súdu Lučenec č. k. 10Csp/34/2025-204 zo dňa 12. 01. 2026, ktorým súd zamietol návrh žalovaného na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, a navrhli, aby odvolací súd napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil.

28. Zdôraznili, že boli pripravení zúčastniť sa pojednávania a v civilnom konaní riadne preukazovať dôvody, právny základ a výšku žalobou uplatneného nároku, avšak žalovaná strana ani jej právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili a svoju neúčasť pred pojednávaním neospravedlnili. Uviedli, že rovnako ako mali procesné právo zúčastniť sa pojednávania a presadzovať žalobný nárok, mali aj procesné právo navrhnúť vydanie rozsudku pre zmeškanie, pokiaľ sa žalovaná strana napriek poučeniu súdu na pojednávanie nedostavila a svoju neúčasť riadne neospravedlnila.

29. Podľa žalobcov dôvody, ktoré žalovaná uvádzala v návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie a ktoré zopakovala aj v odvolaní, neboli spôsobilé viesť k zrušeniu kontumačného rozsudku; poukazovali pritom na to, že okresný súd tieto otázky v napadnutom uznesení podrobne vyhodnotil.

30. Kľúčovo sa žalobcovia vysporiadali s tvrdením právneho zástupcu žalovanej, že práceneschopnosť mu mala zabrániť nielen v účasti na pojednávaní, ale aj vo včasnom oznámení dôvodu neúčasti súdu. Uviedli, že podľa ustálenej rozhodovacej praxe nebola ospravedlniteľným dôvodom každá práceneschopnosť strany alebo jej zástupcu, ale len taká, ktorá bola podľa lekárskeho potvrdenia spôsobilá objektívne znemožniť účasť na pojednávaní. Podľa žalobcov predložené lekárske potvrdenie bolo vystavené až popoludní o 15:00 hod., teda po skončení pojednávania, a neobsahovalo výslovný záver o neschopnosti účasti na pojednávaní ani o neschopnosti vykonať aspoň základný úkon smerujúci k ospravedlneniu. Z potvrdenia podľa nich nevyplývalo, že by zdravotný stav znemožňoval nielen účasť na pojednávaní, ale ani elementárny kontakt so súdom.

31. Žalobcovia ďalej tvrdili, že neúčasť právneho zástupcu sama osebe nezbavovala žalovanú stranu procesnej zodpovednosti. Žalovaná sa na pojednávanie nedostavila a svoju neúčasť súdu nijako (ani vopred, ani bezodkladne po pojednávaní) neoznámila ani neospravedlnila, nepožiadala o odročenie a zástupca žalovanej nepreukázal, čo mu objektívne bránilo oznámiť neúčasť aspoň telefonicky, e-mailom alebo prostredníctvom elektronickej poštovej služby.

32. K námietkam žalovanej týkajúcim sa pozastavenia výkonu advokácie u JUDr. Krpčiarovej žalobcovia uviedli, že ak sa žalovaná dovolávala tejto skutočnosti, bolo na nej, aby ju tvrdením a dôkazmi preukázala (vrátane uvedenia dátumu, odkedy mal byť výkon pozastavený). Súčasne uviedli, že pozastavenie výkonu advokácie neznamenal zánik postavenia JUDr. Krpčiarovej ako spoločníčky a najmä konateľky advokátskej spoločnosti, čo malo vyplývať z obchodného registra. Podľa žalobcov informovanie súdu o tom, že jediný konateľ oprávnený poskytovať právne služby v mene spoločnosti je práceneschopný a pojednávania sa nemôže zúčastniť, nepredstavovalo poskytovanie právnych služieb, ale bežné konateľské oprávnenie; takýto úkon mohla vykonať aj JUDr. Krpčiarová.

33. Záverom žalobcovia uviedli, že žalovaná ako klientka mala byť informovaná o tom, že jej právny zástupca sa pojednávania nezúčastní, a mohla o tom súd informovať aj sama spolu s ospravedlnením vlastnej neúčasti, čo sa však podľa nich nestalo.

34. Na základe uvedeného žalobcovia navrhli uznesenie napadnuté odvolaním potvrdiť ako vecne správne, vychádzajúce zo správneho právneho posúdenia veci.

Právne posúdenie odvolacím súdom

35. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 (a contrario) CSP uznesenie okresného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

36. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

37. Predmetom odvolacieho prieskumu nebola zákonnosť samotného vydania rozsudku pre zmeškanie podľa § 274 CSP, ale výlučne posúdenie splnenia podmienok na jeho zrušenie podľa § 277 ods. 2 CSP.

38. Podľa § 277 ods. 2 CSP platí: „Ak žalovaný z ospravedlniteľného dôvodu zmeškal pojednávanie vo veci, na ktorom bol vyhlásený rozsudok pre zmeškanie, súd na návrh žalovaného tento rozsudok uznesením zruší a nariadi nové pojednávanie.“

39. Podľa § 277 ods. 3 CSP možno návrh podať do 15 dní odkedy sa žalovaný o rozsudku dozvedel.

40. Podľa citovaného ustanovenia platí, že ak žalovaný z ospravedlniteľného dôvodu zmeškal pojednávanie vo veci, na ktorom bol vyhlásený rozsudok pre zmeškanie, súd na jeho návrh tento rozsudok uznesením zruší a nariadi nové pojednávanie. Ide o výnimočný korektív následkov procesnej pasivity žalovaného, ktorý má zabrániť neprímerane tvrdému dopadu kontumačného rozsudku v situácii, keď neúčasť na pojednávaní bola spôsobená objektívnou, vážnou a ospravedlniteľnou prekážkou.

41. Odvolací súd konštatuje, že návrh bol podaný v zákonnej lehote. Spornou zostala výlučne existencia ospravedlniteľného dôvodu.

42. Z povahy tohto inštitútu vyplýva, že dôkazné bremeno zaťažuje žalovaného, ktorý sa zrušenia rozsudku pre zmeškanie domáha. Musí preukázať nielen existenciu vážnej prekážky brániacej účasti na pojednávaní, ale aj to, že táto prekážka mu objektívne znemožnila svoju neúčasť včas ospravedlniť. Tento výklad je v súlade aj s ustálenou judikatúrou, podľa ktorej ospravedlniteľnosť dôvodu nemožno posudzovať izolovane bez prihliadnutia na správanie sa sporovej strany a na otázku, či jej objektívne nič nebránilo včas oznámiť súdu existenciu prekážky.

43. V preskúmvanej veci žalovaný odôvodňoval návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie tým, že jeho právny zástupca sa pojednávania nemohol zúčastniť z dôvodu akútneho ochorenia a že mu zdravotný stav znemožnil aj včasné ospravedlnenie neúčasti. Na podporu tohto tvrdenia predložil lekársku správu, z ktorej vyplývalo, že právny zástupca bol dňa 6. novembra 2025 vyšetrený o 15.00 hod. pre peribronchitídu a virózu, s liečbou do 20. novembra 2025.

44. Odvolací súd konštatuje, že samotná existencia ochorenia ešte automaticky neznamená splnenie podmienok § 277 ods. 2 CSP. Rozhodujúce je, či žalovaný preukázal, že jeho zdravotný stav bol takej intenzity, že mu objektívne znemožnil nielen účasť na pojednávaní, ale aj aspoň elementárny kontakt so súdom smerujúci k ospravedlneniu neúčasti. Predložené lekárske potvrdenie neobsahovalo žiadny údaj o tom, že by zdravotný stav právneho zástupcu znemožňoval komunikáciu so súdom, telefonický alebo elektronický kontakt, ani že by bol nariadený absolútny režim znemožňujúci akúkoľvek činnosť. Z potvrdenia nevyplýva ani odporúčanie hospitalizácie či iné obmedzenie, ktoré by objektívne vylučovalo vykonanie jednoduchého úkonu spočívajúceho v oznámení prekážky.

45. Žalovaný tvrdil, že súd nemal dostatočný medicínsky podklad na záver, že bol schopný komunikovať so súdom. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd neposudzoval otázku medicínskej správnosti diagnózy. Posudzoval otázku dôkazného bremena. Predložené lekárske potvrdenie potvrdzovalo vyšetrenie o 15:00 hod., neobsahovalo údaj o neschopnosti komunikovať, neobsahovalo zákaz akéhokoľvek kontaktu, neobsahovalo odporúčanie absolútnej izolácie. Dodatočné tvrdenia o kardiologickej anamnéze boli uvedené až v odvolaní a neboli podložené dôkazmi. Podľa § 185 CSP súd vykonáva dôkazy navrhnuté stranami. Súdom nie je povinný z úradnej povinnosti zisťovať zdravotný stav nad rámec tvrdení a dôkazov účastníka.

46. Skutočnosť, že vyšetrenie sa uskutočnilo o 15.00 hod., teda po skončení pojednávania, sama osebe nevylučuje, že zdravotné ťažkosti mohli existovať už dopoludnia. Zároveň však nepreukazuje, že žalovaný alebo jeho zástupca nemohli pred začatím pojednávania, prípadne bezprostredne po ňom, oznámiť súdu existenciu prekážky. Naopak, zo skutkového stavu vyplýva, že právny zástupca bol schopný zabezpečiť si dopravu do ambulancie a absolvovať vyšetrenie, čo oslabuje tvrdenie o úplnej neschopnosti akéhokoľvek kontaktu s okolím.

47. Žalovaný v odvolaní doplnil tvrdenia o závažnejšom zdravotnom stave právneho zástupcu vrátane kardiologickej anamnézy, avšak tieto tvrdenia neboli v konaní pred súdom prvej inštancie preukázané žiadnymi dôkazmi. Konanie podľa § 277 ods. 2 CSP je návrhovým konaním a dôkazná iniciatíva spočíva na žalovanom. Súdom nie je povinný z úradnej povinnosti zisťovať zdravotnú dokumentáciu nad rámec tvrdení a dôkazov predložených účastníkom. Neunesenie dôkazného bremena nemožno nahrádzať všeobecnými tvrdeniami o existencii ďalších dôkazov, ktoré účastník nepredložil.

48. Odvolací súd sa nezaoberal ako rozhodujúcou námietkou týkajúcou sa postavenia druhej konateľky advokátskej kancelárie. Úvahy súdu prvej inštancie o pozastavení výkonu advokácie tejto osoby mali doplnkový charakter a nepredstavovali základ rozhodnutia. Nosným dôvodom zamietnutia návrhu bolo nepreukázanie nemožnosti včasného ospravedlnenia. Aj keby bola právna úvaha v tejto časti nepresná, nemala by vplyv na zákonnosť záveru, že podmienky § 277 ods. 2 CSP splnené neboli. Navyše, pozastavenie výkonu advokácie podľa § 9 zákona o advokácii neznamená zánik postavenia konateľa spoločnosti. Informovanie súdu o prekážke účasti nemožno považovať za poskytovanie právnych služieb, ale za výkon bežného konateľského oprávnenia.

49. Žalovaný tvrdil, že jeho prípad nenaplnil skutkové okolnosti riešené judikatúrou Najvyššieho súdu SR (R 53/2020). Odvolací súd sa s touto námietkou nestotožňuje. Rozhodujúca právna veta citovaného rozhodnutia spočíva v tom, že ospravedlniteľnosť dôvodu nemožno uznať, ak objektívne nič nebránilo včasnému ospravedlneniu neúčasti. Presne túto otázku riešil súd prvej inštancie. Žalovaný nepreukázal, že jeho zdravotný stav mu znemožňoval aspoň minimálny kontakt so súdom. Súdom prvej inštancie aplikoval judikatúru správne.

50. Rovnako nemožno prisvedčiť argumentácii, že zodpovednosť za procesnú situáciu spočívala výlučne na právnom zástupcovi. Neúčasť právneho zástupcu nezbavuje žalovaného procesnej zodpovednosti, pričom ani samotná žalovaná svoju neúčasť súdu nijako neoznámila a o odročenie pojednávania nepožiadala.

51. Odvolací súd napokon posúdil vec aj z hľadiska práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Požiadavka, aby účastník aspoň minimálnym spôsobom oznámil súdu existenciu prekážky účasti, nepredstavuje neprimeraný formalizmus, ale elementárny prejav procesnej lojality a súčinnosti. Ak by súdy akceptovali každé všeobecné tvrdenie o práceneschopnosti bez preukázania objektívnej nemožnosti komunikácie, inštitút rozsudku pre zmeškanie by stratil svoj význam ako procesný nástroj zabezpečujúci efektívnosť konania.

52. Keďže žalovaný nepreukázal existenciu ospravedlniteľného dôvodu v zmysle § 277 ods. 2 CSP, napadnuté uznesenie je vecne správne. Odvolací súd ho preto podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

53. Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.